

— Στο τελευταίο φυλλάδιο (5 Ὀχτ.) τῆς παρισιάνικης «Gazette» δημοσιεύεται τὸ δῆγμα «Ἡ Δικαιοσύνη τῆς», ἀπὸ τὰ «Ἀέγια τῆς Πλῆρης» τοῦ Ἀντρέα Καρκαβίτσα, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν κ. L. Roussel τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς τῆς Ἀθήνας, καὶ εἰκονογραφημένο ἀπὸ τὸν κ. L. G. Vallée.

— Στο ἴδιον περιοδικὸν ἡ κ. Juliette Adam ἔχει ἄρθρον γιὰ τὸ Ναλοκόστα καὶ μερικὰ ποιήματά του μεταφρασμένα.

— Ἐπειδὴ μᾶλλον ρωτήσανε, θυμίζουμε στοὺς φίλους Πειραιῶτες πὺς ὁ «Νουμάς» πωλιέται στὸν Πειραιᾶ στὸ πραχτορεῖο τῶν Ἑφημερίδων τοῦ κ. Βασ. Τσαγγάρη.

ΘΑΙΜΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

I

Περνοῦν τὰ ταξιδιάρικα, καὶ τὸ φτεροῦγισμά τους μέσα στὴ νύχτα σβήνει.

Τὸ κουρασμένο μου κερί τὴ φτωχικὴ του λήμψη τρεμουλιασμένο χύνει.

Τὸν κόσμον ἀπάνω ἀπ' τὰ ψηλά φυλάγουνε τ' ἀστέρια μ' ἀχτινοβόλα μάτια,

Ἰσκιοὶ μακροὶ προβάλλανε βοῦβοὶ καὶ μαυροφόροι σὲ δρόμους καὶ παλάτια.

Στεφάνι! ἀργυρολόγουνε στὰ μαῦρα τους κεφάλια τοὺς βάζει τὸ γεγάρι.

Ἀπὸ τίς ἄκρες τῶν δεντρῶν πικρὰ τὰ δάκρυα στάζουν ἀπάνω στὸ χορτάρι.

Στὸν ἵπνον τῆς βαθυοιμνεί τοῦ φθινοποῦρου ἡ νύχτα καὶ κρύβονται τ' ἀστέρια,

Κρυφὰ σκουπίζει ὁ θάνατος στὰ φύλλα ποὺ ἀπομείναν τὰ ματωμένα χέρια.

II

Ἔλα, κι ἀπόστασε ὁ Βοριάς κ' οἱ λαγκαδιὲς κοιμοῦνται. Μόνο τὰ φύλλα, ποὺ σιληρὰ τὰ σέβναι οἱ ἀνέμοι, Βαριά μέσα στὴν ἀναστροφή τῆ νύχτ' ἀναστενάζουν.

Θέ νὰ σὲ πάω στὶς ρεματιές, ν' ἀκούσης πῶς θρηνοῦνε Οἱ ἀλαφροπάτητες Σωθιὲς κ' οἱ ἀφρόστητες Νεράϊδες, Τὸ καλοκαίρι ποὺ ἔφυγε μαζί μὲ τὰ λουλούδια.

Μέσα σὲ φύλλα κόκκινα γλυκὰ θὰ σὲ ξαπλώσω,

Ποὺ τὰ ποτίζω σάν περὶ μὲ τῆς καρδιάς μου τὸ αἷμα, Τὸ παραμῦθι τῆς φθορᾶς ν' ἀκούσης καὶ τοῦ πόνου.

Ν' ἀνατριχιάσης, νὰ σκιαχτῇς, νὰ πέσης τρομαγμένη

Στὴ φλογισμένη μου ἀγκαλιὰ μέσα στὰ δύο μου χέρια,

Τὴν παγωμένη σου καρδιά νὰ σ'τὴν ξαναξεστάνω.

Ὁδῆσα

PHNA LEBANTH

Εἶπαι τὴ θέλει ἡ κοινωνία τῇ γυναίκα—δουλεύτρα τοῦ ψωμοῦ, δουλεύτρα τῆς ζωῆς, δουλεύτρα τῆς ψυχῆς. Αὐτὴ νὰ κανονίξῃ τὴ μοίρα τῆς ἀργατιᾶς στὸ ἀρχοντικὸ τῆς κι αὐτὴ ν' ἀποθήκευῃ τῆς ἐσοδείας τῆς καλομετρημένης τὸν πλοῦτον—αὐτὴ νὰ γεννᾷ τὰ λεβέντικα παιδιὰ τῆς φυλῆς, αὐτὴ νὰ καλυτερεύῃ τῆς γενιᾶς τῆς τὸ αἷμα τὸ ἱερό, —αὐτὴ νὰ δουλεύῃ, αὐτὴ νὰ πλάθῃ καὶ νὰ θαυματοποιῇ τὴν φυγὴ τῶν παιδιῶν τῆς, τοῦ σπιτιοῦ τῆς, τῶ δουλικῶ τῆς, τῶ χωριανῶ τῆς, τοῦ ἔθνους ὁλόκληρου. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ ναθεῖται τῇ γυναίκα κι ὅχι νὰν τὴν ἔχουμε στολίζι ποὺ εὐκολὰ σπάνει, παιγνίδι τῆς ἡδονῆς, θέμα τῆς ψεύτικης ποίησης, ὄργανο κάθε παράλογης πρόληψης.

ΕΡΜΟΝΑΣ

ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Σ' ἓνα φίλο, στὰ ξένα)

Ἀθήνα, 21 τοῦ Ὀκτώβριου.

Εἶδανε καὶ ἀπόειδανε τὰ κόμματα πῶς χάσανε κάθε τους ἐπιρροὴ στὸ λαό, καὶ βγάλανε μανιφέστα πῶς δὲ θὰ βάλουνε κάλπῃ στὶς καινούριες ἐκγές, γιὰτὶ τάχα ἡ διάλυση τῆς μακαρίτισσας Διπλῆς Βουλῆς γένηκε μὲ τρόπο ἀντισυνταγματικόν. Σὰν τᾶκουσε ὁ Βασιλιάς, εἶπε πῶς εἶναι συνηθισμένος ἀπ' αὐτὰ κι ὁ Βενιζέλος τὸ χαραχτήρισε λυπηρὸ καὶ δεῖγμα φοδερῆς πολιτικῆς δειλίας. Λυπηρὸ γιὰ τὴν κακὴ ἐντύπωση ποὺ θᾶκανε σ' ἑσούς δὲν ξέρουνε καλὰ τὰ ἐσωτερικά μας. Γράφανε κι ὅλας τὰ βιεννέζικα φύλλα τὴν ψεύτικη φήμῃ πῶς ἀρχίσανε ταραχὲς μέσα στὴν Ἑλλάδα! Πρῶτα βγήκε τὸ θεοτοκικὸ μανιφέστο μὲ τὴν παραπάνω ἔννοια, ἔπειτα τὸ μαυρομιχαλικόν, κ' ὕστερα ἀπὸ μιᾶς βδομάδας κοιλοπόνημα τὸ ραλλικόν. Ἐννοεῖται, πῶς ἀρκετοὶ ἀπ' τοὺς παλιούς πολιτευόμενους λιποταχτήσανε, δίχως νὰ υπογράψουνε τὰ κομματικὰ πρωτόκολλα τῆς «πολιτικῆς ἀπεργίας». Στὸ ἀναμεταξύ μερικοὶ «πρώην» πολιτευόμενοι τῆς Αἰτωλοακαρνανίας ἄλλῃ προκήρυξη βγάλανε καλώντας τὸ λαὸ «τους» νὰ μὴν πάῃ νὰ ψήφισῃ στὶς κάλπες.

Ὡς τόσο ὁ Βασιλιάς τηλεγράφησε στὸν ἀδερφὸ Του στὴ Δανία τί ἐλπίζεις στηρίζει στὸ Βενιζέλο καὶ καλοῦσε τοὺς ὑπουργούς Του σὲ τραπέζι τὴν περασμένη Κυριακὴ. Τὴν ἄλλῃ μέρα ἦρθε ἀπὸ τὴν Πόλιν, περνώντας ἀπὸ τὴ Σμύρνη, ὁ Γρυπάρης καὶ ὠρκίστηκε γιὰ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Γίνεται προετοιμασία γιὰ νὰρχίσῃ γλήγορα καὶ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Γεωργίας. Ἡ Βασίλισσα μὲ τὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης ἔκανε ἐπίσκεψιν σὲ δυὸ ἀπὸ τίς φυλακὰς τῆς Ἀθήνας. Ὁ Βενιζέλος, ποὺ τὸν κράτησε δυὸ μέρες μιὰ περαστικὴ ἀδιαθεσία του—ἀπὸ τὴν ὀρθοστασίαν ποὺ τὸν καταδικάσανε οἱ ἀμέτρητοι νιόβγαλτοι φίλοι του ὑποψήφιοι ποὺ φιλοδοξοῦνε πῶτερο μιὰν ἀκρίτσαν τῆς προστασίας του—ὁ Βενιζέλος ἐτοιμάζει ἡσυχά-ἡσυχά τοὺς συδουασμούς του, συμπράττοντας μὲ τὸ Ζαῖμν μονάχα. Ἐβγαλε καὶ μιὰ ἐγκύκλιον στοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς σύστησε νὰ περιοριστοῦνε στὰ ἔργα τους ἀπέχοντας ἀπὸ τὴν πολιτικὴν. Ἐστειλε καὶ στὸ Λιδόρνο τὸν «Κανάρη» μὲ τὸ πλήρωμα γιὰ τὸν «Ἀδέρωφ», ποὺ γενήκαν οἱ δοκιμὲς του καὶ θὰ μᾶς ἔρθῃ τέλῃ τοῦ Γεννάρη. Κ' ἐτοιμάζεται νὰ βγῇ σ' ἐκλογικὴν περιοδείαν, τίς πρώτες μέρες τοῦ Νοέμβριου.

Τὸ Πανεπιστήμιον ἀνοίξε τέλος πάντων, ἀφοῦ